Отці пустинники і жони непорочні,
Щоб серцем залітать у селища заочні,
Щоб покріплять його і гамувати кров,
Зложили господу багато молитов.
Та ні одна із них мене так не втішає,
Як та, що з вірою священик промовляв
У сумовиті дні великого поста;
Частіше все мені приходить на уста
Те слово, що мені упалі живить сили.
Владико днів моїх! Неробства дух похилий,
Любоначалія, страшного, ніби змій,
І марнословія не дай душі моїй.
Та дай побачити гріхи мої й облуди,
Щоб я на ближнього не накидав огуди,
І дух смиренності, й терпіння, і любов,
І чистоту мені даруй, о боже, знов.